

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

Meditatio I. De duobus Vexillis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

SEXTA DIES
EXERCITIORUM

Occupationes sextæ Diei.

DISSERTATIO.

De Humilitate.

Meditatio I. De duobus Vexillis.

II. De Tribus Modis Humilitatis.

III. De Tribus Classibus.

Ex Libello Exercitiorum lege, quæ ad Electionem spectant.

Ex Thoma Kempensi. Pro I. Meditatione

Cap. 23. & 56. lib. 3.

Pro II. Cap. 52. & 54. lib. 3.

Pro III. Cap. 27. & 31. lib. 3.

Consideratio fiet de Virtute, cui hoc anno impensius tibi studendum est: & de mediis in illa proficiendi.

*Ad Meditationem de duobus
Vexillis.*

Quoniam multum est in hac meditatione efficaciz ad vitæ spiritualis perfectionem

quæ pretium judico fore, si quasdam hîc ob-
servationes præmiserò, quæ clariorem ejus in-
telligentiam reddant. Ostendam igitur, qualè
nam sit Principium, quod immediatè ab illa
tanquam fundamentum præsupponitur; quis
sit finis, quem intendit; quæ via, quæque me-
diorû ratio, quibus ad præfixum finem deducit;
quæ sit hujusmodi mediolorum efficacia; quæ
sit meditationis hujus necessitas; & quem in
Exercitiorum serie locum, quòdve tempus
congruè requirat.

*Principium, quo nititur meditatio
de duobus Vexillis.*

Tanquam indubitatum supposuit S. Ignati-
us hoc principium, quòd diabolus, in exitium
humani generis nunquam non intentus, ut per-
dat, quos odit, plerumque divitiarum & hono-
rum cupiditatibus, tanquam exitij instrumentis
ut solet; è contrario verò quòd Dominus &
Salvator noster, quos Beatos esse cupit, eos ad
divitiarum & honorum contemptum invitet;
adeò vitiosa illa cupido diaboli quodammo-
do Vexillum sit, sub quo sibi devotos colligit;
salutaris autem vanitatum contemptus Re-
demptoris nostri quasi insigne sit, ad quod Ele-
ctos suos convocat.

Veri-

Veritas Principij hujus manifesta fiet, si consideraveris, quòd Salvator noster, cum ad te invitare vellet, & doctrinæ atque exemplorum suorum efficaciam ad Virtutis integerrimæ cultum pertrahere, neque pro se eligere neque nobis suadere aliud vivendi genus potuerit, quàm quod hanc in rem sciebat esse aptissimum. Cum ergo divitias omnes contempserit, nolens possidere quidpiam, & mendicatò victitare, cum idem nobis quoque consuluerit verbis illis: *vis perfectus esse, vade, vende omnia, quæ possides, & da pauperibus; & veni sequere me.* Cum item omne honorum genus recusaverit vitam eligens plenam quidem prodigiis, sed periculis obrectantium calumniis infestatam, & cum simile quidpiam etiam nobis suaserit, *Mcumbe*, inquit, *in novissimo loco*; necesse profectò est, non esse securius ad perfectionem iter, quàm quod per opum & honorum abjectionem atque contemptum ingredimur. Atque idcirco dæmon, qui perdere nos omni studio allaborat, tramite prorsus contrario nos jubet ingredi expertus videlicet, quòd, velut illa, quæ *Dex Filii* ostendit, semita recta nos ad Virtutis Excellentiam perducit, ita oppositum iter in omne malorum genus agat præcipites; quemadmodum igitur contemptum Divitiarum & honorum suadet

audet Sapiientissimus Redemptor noster, ita
nobis nostræ hostis nihil agit studiosius, quàm
ut amorem vanissimorum huiusmodi bonorum
in mentem nobis iniiciat.

*Finis Meditationis de duobus
Vexillis.*

Hic non est alius, quàm generare in anima
verum paupertatis & contemptum amorem,
etque hominem permovere, ut opere ipso lon-
getur ab opibus, & ab omni honorum ambitu
discedat, atque ita Exemplum Salvatoris nostri
sequatur, eandem cum ipso vitæ rationem am-
pliat, cum ingenti utique ad Virtutis per-
fectionem compendio; quandoquidem hac se-
mita ad veram animi demissionem rectè pergit,
quæ omnis probitatis una & viva radix est. En-
im finem Meditationis, de qua sermo est. Et
hoc est causa, ob quam S. Ignatius hoc Exerci-
tium proximè electionem præcedere voluerit,
in qua de instituendis vitæ suæ ratio-
nibus homo deliberat, ad quam rem nihil
magis est necessarium, quàm altè menti im-
pressum servare, quòd à Salvatore nostro ad
opum & dignitatum abdicationem excitemur,
ut utriusque verò mali amorem à malo Genio
pelliamur.

D d

Qua

*Quâ ratione obtinere hunc Finem
suum conetur Meditatio de duobus
Vexillis ?*

Modus, quo utitur hæc Meditatio, ut integram honorum & opum exspoliationem nobis persuadeat, in hoc potissimum versatur. Demonstratur nimirum: effectivam & affectivam dictorum honorum abdicationem verum esse ad humilitatis virtutem iter, in qua quisquis proficit, magnis passibus ad absolutam sanctitatem pergit: ostenditur itidem, quod honorum & opum possessio plana ad superbiam via sit, et qua in omne vitiorum genus præceps deinde ruina fiat. En cur S. Ignatius, qui tanti alioquin fecit, tam studiosè exercuit, & tam liberè liter commendavit appetituum, & carnis commotionem, nullam hîc ejus mentionem fecerit.

Proponit nimirum nobis Redemptorem nostrum, tanquam in id unicè intentum, ut veram homines humilitatem amplectantur, tanquam ejusmodi scilicet virtutem, quæ ad omnem bonum illos facilè promoveat, & ut è contrariis superbiam abominentur, tanquam illud, unde omnis in humanum genus infelicitas promanet. Inter insignia cœlestis Imperatoris alibi non ponit, præter ea, quæ plerumque humili-

zorem animo instillant, in Sathanæ verò Vexillo, quidquid ad superbiam disponit. Cùm ergo plerumque ex paupertate, abiectione, humilationibus, contemptibus sincera nascatur animi demissio, hæc omnia S. Ignatius in Dominico Vexillo depinxit; & cùm ex adverso superbiam animo inspirent opes & magni Nominis existimatio, quibus ad se malignus hostis excutientes vanitatis amatores trahit, ideo vniuersum utriusque illius fulgorem in diaboli signis expressum voluit.

Et hæc quidem in re duo oportet observare. Unum est, quòd S. Ignatius, non contentus salutem hominis quoquò modò promovisse, arduum potius ejusdem perfectionem desideret, & ad hoc instrumentum proponat, quò excellentius ad omnem virtutis integritatem elaborandum nullum est, id est humilitatem. Unde & tunc nobis Meditationem reliquit, spe fretus, ut ejus beneficiò tantum superbiam horrorem concipiamus, utpote Rei, quæ omnium virtutum origo sit, ut omni nos ejus periculo liberetur, & opes ac honores, ex quibus superbiam plerumque nasci solet, procul à nobis arceamus. Ex altera verò parte tantam nobis humilitatis existimationem & cupidinem voluit persuadere, ut ejus obtinendæ studiò ultro

Dd 2

pau-

paupertatem, & omne genus contemptuum, tanquam primas humilitatis radices amplecteremur. Tam ex parte Christi verò, quàm ex altera diaboli, dispositio, & quasi via ad id, quod utrimque intenditur, externa est, Finis autem internus. Certè enim in externis rebus numeratur, vivere pauperem vel in delicijs, contemptum vel honoratum: amare verò & desiderare nesciri & contemni, res est, quæ solum ad animum pertinet, & quam tantopere nobis cordi esse voluit S. Ignatius: quod ex eo sanè liquet, tum quòd hanc ipsam Meditationem diversis per diem quatuor omnino horis instituit voluerit: tum quòd statuerit, ut hac ipsa de tres humilitatis, quos proponit, modos identidem in animum revocemus, ut ita periculum multis errorem eximat, qui tanquam veram humilitatem adorant, quod vix aliquam ejus umbram habet. Quæ omnia satis utique manifestè nobis explicant, quàm altè V. sanctissimus de hac virtute senserit, & quòd omnium Exercitiorum & spiritualium Secretorum nostrorum finis unicus esse debeat, in hujus virtutis cultu proficere.

Alterum, quod hîc observatu dignum est, hoc est, quòd S. Ignatius neque in Electorum neque in Reproborum insignibus virtutem aliquam

quam vel vitium ponat, sed res, quæ sunt ejusmodi, ut naturâ quidem suâ neque bonæ sint neque malæ. Utique enim parùm prudenter egisset, si humilitatem in Vexillo Salvatoris depinxisset, & ex adverso inter diaboli insignia id posuisset, quod huic Virtuti oppositum est. Jam verò si superbiam in mali Genij vexillo nobis objecisset; quasi illam jactaret hostis, & blando ejus fulgore vellet decipere, sanè neque hoc cum prudentiæ legibus stetisset. Quem enim falleret hac ratione malignus hostis, si se quisque ad superbiam manifestè videret incitari, hoc est, ad vitiorum omnium longè turpissimum, & ad omnis infelicitatis certam originem: si quid insidiarum humano cordi struere est animus, vel bonum illi aliquod debes obijcere, vel boni saltem imaginem. In superbia usque ad eò neutrum reperies, ut hoc vitium horrore sit, vel ijs ipsis quoque, qui additissima illi sunt mancipia.

Et hanc esse S. Ignatij mentem satis ista, quibus utitur, verba manifestant; dicit enim: quòd initio quidem diabolus homines instiget ad cupiditatem divitiarum; unde postea facilius in mundani honoris ambitionem, ac deinde in superbiam barathrum deturbari queant. Ex quo licet colligere: hanc esse S. Ignatij

tij opinionem, inchoare hominem diaboli partes sequi, simul ac mentem divitiarum cupidine permittit occupari, & inde postmodum ad ambitionem fieri gradum, hoc est, animi honorum amori & deliciis permitti. Sed cum de superbia loquitur, non illam ejusmodi rebus describit, quæ amorem, vel alium quendam animi motum designent: sed vocat superbiam *Barathrum, Præcipitium, Abyssum*, &c. quæ omnia potius involuntarium quendam ruentis lapsum, quàm desiderantis affectum significant.

Pari ratione inter boni Ducis Christi insignes duos solum voluntatis nostræ motus collocat, amorem scilicet paupertatis, honorum temporalium osorem, & desiderium atque cupiditatem contemptuum & injuriarum. Humilitatem deinde velut harum radicum fructum exhibet, neque ullum illi voluntatis nostræ ad eam adjungit, neque dicit expressè, nos ad eam à cælesti Magistro per Apostolos & Discipulos suos invitari. Ac proinde quod nos Christi partes sequi facit, solus est amor paupertatis & humiliatio; ipsa verò humilitas fructus est amoris hujus, & infallibile secum affert compendium ad omne bonorum spiritualium genus obtinendum. Et illud, quod sub signis diaboli

constituit hominem, unus est divitiarum & honorum amor. Superbia verò immediatè ex his radicibus nascitur, & in omne malorum genus miserum præcipitat.

Utriusque ergo Ducis Vexillum res nobis exhibet naturâ suâ indifferentes quidem, sed tales nihilominus, quæ solent esse omnis boni & mali primæ veluti radices. Et quemadmodum S. Ignatius in Christi Vexillo non omnes nobis virtutes voluit proponere, quamvis dixerit, paupertatem & contemptum esse fundamenta virtutum omnium; ita neque in diaboli Vexillo superbiam posuit, & omnia quæ inde pullulare solent vitia, quamvis dixerit, hominem ab amore opum & honorum in omne genus malorum, superbia impellente, præcipitem ruere. Quod enim malum esse manifeste deprehenditur, tantùm abest, ut ad sui nos amorem invitet, ut horrorem potiùs incutiat, & procul à se omnes arceat, qui pestem confidentant.

Nempe ea omnibus vitij natura est, ut nemo sit, qui ea detestari non velit, quamvis multi admodum ab illorum, circa quæ vitiosi habitus versantur, objectorum dulcedine se capi sinant; sunt qui honoribus se mancipant, sunt quos voluptas, & opum larga vis excæcat. Et hinc

qui cupidissimè honoribus inhiat, exosam libi
tamen & execrabilem putat esse superbiam.
Qui voluptatibus totum se immerfit, ad solum
impudicitie nomen erubescit. Qui furiosè
quãdam opum siti laborant, vix agnoscunt
dotes suos. Ita nimirum honor, voluptas,
opum amœnus fulgor esca illæ sunt, quibus
peccatum callidus salutis nostræ hostis
pertrahit; ipsa verò, in quæ ruimus, vicia,
sunt, qui latent sub fallacibus illis deliciis,
quos cum tanta felicitatis nostræ jacturâ
insanis laboribus anhelî deglutimus.

Manifestum igitur est, quòd diabolus in
xillo suo, ad cuius sequelam nos invitat,
aliud quàm honores explicet & divitias,
scilicet indifferentiã, sed apta, quæ noxiã
tem fastu insent, & ejus ministerio æternam
nos perdant. Certum itidem est, quòd ad
signa nos convocans Salvator noster, aliud
bis non exhibeat, quàm Paupertatem & ab-
ctionem, quæ res aded sunt à natura alienæ,
quamvis de se indifferentes sint, satis tamen
tura sint efficaces, ut ad apicem Christianæ
fectionis nos extollant, Humilitatis, quan-
menti ingenerant, beneficio,

Quàm efficax sit medium, quo utitur hac Meditatio, ad finem suum nobis persuadendum?

Consistit in duobus maximè capitibus hæc efficacia. Primum est, Exemplum Salvatoris nostri, quod utique sufficiens esse debet ad quidam nobis persuadendum, cum certum sit, quòd, qui Ipsum imitatur, errare non possit. Alterum est ipsius Medij, ad quod tanquam nobilissimum magne Virtutis instrumentum nos invitat hæc meditatio, intrinseca quædam virtus, qua mirè in perfectionis studio juvatur; & in-
vincibilis è contrario illius mali vis, quod unum sufficit ad præcipitandos nos in omne malorum genus.

Medium porrò hoc obtinendi arduam aliquam Virtutem aliud non est quàm Humilitas, quæ animam ad maximos, quos DEVS creature infundere statuit, favores præparat. Et illud adverso, quod hominem in supremæ calamitatis abyssum præcipitat, superbia est; ut potest quæ hominem plus, quàm ullum aliud vitium DEO facit detestabilem, & indignum omni, quam ad tentationum Victoriâ necesse habet, gratiâ, atque idcirco peccatis gravissimis facit obnoxium. Jam verò nihil est, quod ju-

xta communem Divinæ Providentiæ curam
opportuniùs homini humilitatem periculis
quàm divitiarum abdicatio, & fuga dignitate
neque aliud est, quod faciliùs mentem superbia
efferrî faciat, quàm amor divitiarum & hono-
rum, qui plerumque opes comitantur.

Unde sequitur, quòd, cùm Humilitas
stantissimum sit efficacissimùmque ad per-
fectum in omni virtutis studio præsidium,
acquiri nequeat commodiùs, quàm honores
divitias fugiendo, manifestum etiam sit,
esse opportuniorem aptiorémque vivendi
mam animæ ad perfectionem aspiranti,
repudiatis honoribus & divitiis Paupertatem
contemptum amplecti. Pari ratione evanescit
est, cùm superbia sit illud, quod valentius
malum nos pertrahit, & ex nulla radice
tius ac certius nascatur, quàm ex opum & hono-
rum ambitu, periculosius animæ nihil
quàm divitiis affluere, & in honoribus
exigere.

*Quàm necessaria sit Meditatio
duobus Vexillis?*

Tam necesse est, ea, quæ hæc meditatio
ponit, sedulo considerare, quàm salubre est
tra dæmonis insidias esse præmunitum, quæ

periculis suis collocat. Utiur ille naturali no-
stra propensione, qua ad honores, & cætera vi-
re huius commoda nemo non rapitur, & ne pri-
mo statim aspectu religiosam animam à se
avertat, fallaci necessitatis colore illa vestit; ita
enim vitæ sustentandæ justam utique legem
tingere; neque speciem etiam deesse suadet, fo-
te, ut opum & magni nominis innocente usu,
tanquam instrumentis, magna quædam ad Di-
vini Numinis obsequium præstemus. Quòd si
impia multorum divitum vitâ terreat te adver-
tat, occurret illico huic metui, & opponet res
solum indifferentes esse, tum honores, tum di-
vitiâs; neque deesse Sanctos, qui in magna
opum abundantia, & in arduis honoribus Vir-
tutem studiosissimè coluerint; atque his argu-
mentis, quantum potest, opum & honorum
ambitum nobis conatur persuadere, certus vide-
bitur, non esse tritiozem semitam, qua nos in
superbiæ vitium, & inde in exitij barath-
rum securiùs deducat. Ut evadas hos laqueos,
nihil opportunius est, quàm & monstrari illos,
& unâ detegi infelicitatem, in quam præcep-
sus, nisi caveas.

Ecce, quàm necessaria sit hæc meditatio, &
incommodata tum sæcularibus, tum Religio-
sis,

sis, perfectis vel adhuc imperfectis in statu suo. Etsi enim facta potissimum videatur iis, qui de vitæ aliquo certo genere volunt statuere, non minùs tamen & is venit, qui sæculari vitæ affixi manere bent, & iis, qui relictis sæculi vanitatibus Religione DEO serviunt, Omnibus necesse est considerare malum illud, opibus & honoribus gigni solet, ut illi qui in neutram adhuc partem se flexerunt, adeò liberi sunt, illam vivendi rationem gant, quam sibi utiliorem fore arbitrantur, illi, qui certo vitæ generi alligati jam sunt, cum ipsi dispiciant, quæ sit perfectior norma, & statui, in quo versantur, mior.

*Quem Locum in Exercitiis habeat
debeat Meditatio de duobus Vexillis*

Ex hætenus allatis satùs liquet, quo S. Ignatius hanc meditationem post illam Christi vitam, & ante reliquos tres Prædicationis ponere voluerit. Ratio non est, quia prior vitæ Domini nostri non tam sua, quàm Sanctissimorum rentum fuit, ad quorum imperata erat

is in primo obligatus ea facere, quæ tunc paravit; ubi
ideatur non sub illorum potestate jam esse desit, &
e deligenti quodammodo novæ familiæ caput incepit
& us content, quidquid egit, proprio quodam motu egit.
manere. Hæc dicitur Vexillum Evangelicæ Paupertatis
nitatis explicare non instituit, quàm à Sanctissi-
ibus Matre sua digressus ad Joannem baptizan-
; quod illi venit: tunc nimirum cum non jam fabrili
illi quæ officio victum sibi compararet, sed suam &
runt, suorum discipulorum sustentationem bene-
tionem suorum hominum Charitati relinqueret.

antur; Ex quo discere nobis licet, quàm continuis
sunt, incrementis generosa Regis & Domini nostri
ior vivere, ut pergas crescere. Exercebat quidem in
, contenta Paupertatem, sed per accidens dunta-
te, saltem juxta rude hominum id intuenti-
judicium. Alia longè erit, quam dein-
habere in illo meditabimur; talis nempe, ad quam
vexillis professionis quasi, & statûs sui virtute semet
occurreret. Ita ut planè excusationi nullus
no contentus locus sit: neque enim, qui omittit ærum-
occurrere & contemptus, obtendere segnitiei
eres ante jam poterit, quòd Christus initio vitæ suæ
tio nimirum quos quidem labores acceptaverit, quos nutri-
ostri pater illi Pater præscripserat, nullos autem ultro
Ejus Paupertatis præscripserit: Ecce enim novam deinceps vitam
quodammodo contemptoris tui medjtaberis, unicè ad hoc insti-
tutam,

tutam, ut Paupertatis & abjectionis Professorem videri
 nem te quamdam doceat. Et hoc asperum videri
 genus dum secutus est, & exemplo Pauperum consera-
 tem docuit, & ad eam etiam verbis invitavit, ut
 fugam honorum & divitiarum identidem
 geminans.

Decima Veritas.

Explicata in Meditatione de duobus
 Vexillis.

*Sub Redemptoris mei signis videntur
 dum est, & sanctissimis Eius Exemplis
 mores mei conformandi.*

Primum Punctum utriusque Ducis Proprietates exhibet, & cum unum proponat infirmitatem
 amabilem, alterum omni odio & detestatione
 dignum, clarè ostendit, necessarium omnino esse
 se, ut cum omni amore prosequamur, quem
 tanta bonitate præcellere agnoscimus; illum
 verò odio maximo habeamus, quem nequissimum
 reprehendimus.

Secundum Motiva exponit, quibus uterque
 adducitur, ad communem quamdam hominum
 ad vexillum suum invitationem faciendam.
 Ubi cum apparitura sit impiissima dæmonis,
 innocentissima Redemptoris nostri voluntas,
 novat

Professio vires accipiet decretum illud, quo nos
per vultu Salvatoris nostri obsequiis statuimus
Pauperum dilectate; cum utiq; sit æquissimū, ejus potissi-
mè invitari ad partes sequi, qui salutem & felicitatem no-
stram desiderat, illum autem abominari, qui in
perniciem nostram nunquam non vigil excubat.
Tertium concludit, quòd, qui Redempto-
ris militiam constituit sequi, Paupertatem &
obsequium Ducis sui tanquam ejusdem in-
signia non solum non erubescere, sed & am-
plius debet, rejectis procul & divitiis, & omni
vani nominis ambitu, quæ diaboli escæ sunt,
sed & adeò illam vivendi rationem tenere cui-
us opus sit, quam in Redemptore suo venera-
tur, & adorat.

Meditatio.

De Duobus Vexillis.

Oratio Preparatoria ordinaria.

PRÆLUDIUM. Cum velit æternus Pater
omnes homines salvos fieri, vult omnino, ut
Christus omnes ad se invitet; quò congruis
præsidii instruat ad æternam gloriam
comparandam. Sed diabolus & DEO glo-
riam, & homini felicitatem suam invidens, ad
voluntatem homines signa convocat; quò deceptos unà
cum æterna infelicitate involvat.

PRÆ-

II. PRÆLUDIUM. Repræsentabo tibi duos campos amplissimos, unum prope Hierosolimam, ubi in amœna quadam sede conspicimus Christum Salvatorem nostrum, circumdatus coronâ hominum perfectionis studiosorum. Dæmonem verò prope Babylonem, ubi in igneo quodam Throno supra sublimem montem, cum denso vanorum hominum sectatorum suorum grege assidentem contemplantur.

III. PRÆLUDIUM. Gratiam flagitabo agnoscendi, & detestandi dæmonis insidias, amandi, & amplectendi sanctissimas amabilis Servatoris nostri intentiones, meque sub hujus signis collocandi, conformatis cœlesti ejus vitz & doctrinæ meis moribus.

I. P U N C T U M.

Utriusque Ducis diversa Indoles.

Consideranda.

Duo belli Duces extremè sibi mutuò diffimiles, ad sua quisque signa totum humanum genus convocant. Diabolus ab ipso mundo exordio suum & ipse militem colligere exortus est. DEI Filius longo post illum tempore apparet. Ille immortali odio, tum ob vitiorum

ambus scateret, turpitudinem, tum ob miseriam
indolis nequissimæ, qua laborat, enormitatem,
dignus est, Et hinc cum publicè talis videri
nolit, qualis revera est, nunquam nisi occultus
adest, & suggestionibus solum, tanquam legaris
uritur, quibus humanas mentes ad sui sequelam,
hoc est, ad interitum sollicitat. Nunquam
vero ipse comparuit nisi ratione admodum im-
perfecta, & illis duntaxat, quibus jam primitus
omnem intellectus, & libertatis usum ademerat,
inveterata gravissimorum criminum consuetudine;
neque aliquando sincerè illis aperuit horrida illa
supplicia, in quæ flagitiorum suorum pondere lapsus
est, & in quæ ipsos quoque precipites dare velit,
diabolicæ contra DEUM Rebellionis Ascellas & imitatores.

DEI autem Filius bonus ille, & cœlestis Imperator
amabilis est super omnia, & omnium voluntatum
amores tum pulchritudine, tum sanctitate, potentiâ,
& bonitate proleis infinita, jure quodam infinitò
commeretur. Et familiariter inter homines conversatus
est, & manifestè, passim apparuit, collocutus amicif-
cè, quis & quantus sit, sincerè professus est;
suaque innocentissimæ Historiam per scriptores
omni exceptione digniores evulgari voluit, tum
suis, tum apostolorum, & discipulorum

Ee rum

rum disertis sermonibus palàm explicavit
quàm ineffabiles sint thesauris Sanctitatis, me-
ritorum & gratiæ, inhabitantes in se, ad omni-
um illorum perpetuam utilitatem, qui cœlesti-
um istarum opum participes esse vellent: quàm
item in comprehensibilis æternæ vitæ Beatitudo,
quam ille omnibus offerret, qui se obli-
quius suis consecrassent, participes illos epi-
gloriæ faciendo, quam veluti Filius DEI natu-
ralis proprio suo jure plenissimè possideret.

Alter ille reproborum dux dæmon est
omnis mali principium, & omne bonum
quantis valet viribus, impedire studet. Neque
è contrario Imperator, omnis boni fons ma-
lum omne, quantum nobis lubet procul arceat.

Affectus.

1. Detestatio luciferi & omnium
sequacium. 2. Amor Jesu, amatoris homi-
num Optimi, maximi. 3. Adoratio singula-
rum perfectionum ejus. 4. Gratiarum actio,
quòd ad se convocare, hoc est, ad summam
felicitem invitare dignatus sit. 5. Desiderium
ut totus mundus amœnissimi Ducis sequi vo-
lit. 6. Bene precari omnibus, qui Ejus sub Ve-
xillum convolant.

II. Punctum

II. PUNCTUM.

Diversa utriusque intentio.

Consideranda.

Quemadmodum ipsi inter se duo hi Duces contrarij sunt, ita adversæ etiam sibi sunt eorum voluntates. Satanas interitum desiderat humani generis, contra Sanctissimam Conditoris voluntatem, ut nobilissimas creaturas & peccatorum & tormentorum suorum socios habeat. JESUS salutem omnium & felicitatem desiderat, juxta æterni Patris sui Sanctissimam voluntatem, ut eos fratres & cohæredes suos in æternam Beatitudinem unâ secum introducat.

Satanas emissarios suos in omnem terram præterrem ablegat, cum mandatis: curent omne hominum genus ad peccata & imperfectiones inducere, quantum poterunt, ut æternum aliquando miseri, & pœnarum suarum socij sint. JESUS autem Apostolos & Discipulos in omnem terram dimittit, jubens, ut pro virili sua parte omnes ad Sanctitatem & perfectionem inducant, ut æternum felices esse possint.

Affectus.

1. Odium diaboli hostis pessimi, qui voluntatem obfirmatâ in perniciem meam vigilat.

Et 2

2. Amor

2. Amor J E S U optimi Salvatoris nostri, qui tam ardentem, & desiderat felicitatem meam, & eandem propriam, & suorum opera mihi procurat. 3. Laudare infinitam DEI erga extremam hæc mundi tempora Bonitatem, utpote quibus Sanctissima Filij sui exempla mittere dignatus est, quæ secutum humanum genus, diaboli insidias opportunè evitaret. 4. Gratiarum eidem infinitæ Bonitati agere, quòd me antè nati permiserit, quàm in terris Salvator appareret, ut faciliùs nimirum salutem meam operari, & diaboli fraudibus explicare me possem.

III. P U N C T U M.

Media quibus uterque Dux ad præfectum sibi finem utitur.

Consideranda.

Ad fines tam inter se diversos contraria eadem media eligi necesse fuit. Satan ergo cum probè nôvit superbiam infallibilem esse animæ ruinam, & illud videlicet instrumentum, cuius opera facile sit, hominem in omne flagitiosum genus impellere, totus in eo est, ut illam homini inspiret. Et hunc in finem divitiarum amor persuaadet, quas magnus plerumque honor & existimatio comitari solet; inde ut

honores ambiat, laborat; quibus si animus aliquando mancipatus est, naturali quodam impetu in superbiam rapitur, & hinc in omne malorum genus præceps ruit. Christus verò, cum & ipse sapientissimè cognoscat, ex humilitatis virtute omne humano animo bonum nasci, suavi quadam efficacia illam homini studet ingenerare: & idcirco paupertatem, cui contemptus ut plurimum conjungi solet, ipso opere ut amplecti velit, cohortatur. inde ut abjectum vivendi genus, & vulgò despicabile, ne horreat, consulit: ut ita sensim despicatui assuetum ad veram humilitatis virtutem perducatur, & quotidianis coram DEO virtutum incrementis faciat decorari.

Ita intelligis, divitias & honores illud esse, quod Tentator ab ipso Mundi initio in Vexillo suo depictum passim ostentavit, ut fallacium bonorum fulgore excæcati mortalium animi, suas contra DEUM partes sequerentur: Christum verò è contrario paupertatem elegerit, & contemptum, eâ nimirum vitæ ratione susceptam, quæ humiliationes ejusmodi palàm profiteretur, & hæc sua toti orbi insignia proposuisset, tanquam perfectionis evangelicæ gentilitios colores; ut manifestum videlicet faceret, quod licet ab ijs oporteat teneri, qui ad summam virtutis

tutis perfectionem contendunt; paupertatem scilicet, & abjectionem, tanquam res Salvatorum pretiosas opus esse ut amplectantur.

Affectus.

1. Obstupescere incredibilem hominum civitatem, qui ferè omnes hostis sui infestissimi sequuntur partes, etiam cum ingenti labore suo. 2. Examinatis intentionibus meis, facile erit deprehendere, quem hætenus Imperatorem secutus sim: 3. Veniam errorum meorum flagitabo. 4. Erubescam, cum videro, quàm immeritò Salvatoris mei insigni gestem, id quod ipse intentò in tot Sanctos, etorumq; exempla digito videre me jubet, stultum tot adhuc vanitatum amatorem. 5. Animus dolebo, quòd hanc Salvatori meo ausus fuerim injuriam irrogare. 6. Indignabor multum, quòd toties & alijs ejusdem vecordix causas considerim, eò ipsos inducens, ut honores amarent. 7. Meliora in futurum proponam, & ad emendationem cum Divinæ Gratiæ spe me consecrabo. 8. Studebo tantam de vera humilitate existimationem habere, ut illam omnibus alij Christianæ perfectionis partibus longè anteponam: Curabo item firmum animò decretum facere totum me hujus Regiæ Virtutis studio consecrandi; & abominandi superbiam severius,

is, quàm quodvis aliud animi mei malum.
Prorsus ut penetrem curabo, quàm nihil ad
obtinendam humilitatem convenientius sit
paupertatis & abjectionum exercitiò, & quàm
hanc mihi ad cœlum semitam Dux Christus
commendet. Ad amplectendum igitur, quod
tam sapienter consulitur, fortiter me animabo,
& tam ero studiosus Mediorum, quàm avidus
obtinendi finis. Et hoc tandem est sub Christi
Vexillo militare.

Ad finem Meditationis triplex debet Collo-
quium fieri.

Primum cum Beatissima Virgine, quam pre-
cabor, ut gratiam mihi impetret, quâ munitus
sincerè Dilectissimi Filij ejus partes, & Vexil-
lum sequar, & dicam: *Ave MARIA.*

Secundum ad Christum ipsum dirigetur; &
precabor, ut me quantumvis indignum & per-
fidum, in militum suorum numerum adlege-
re, & robur ad perseverantiam largiri dignetur,
dicam: *Anima Christi.*

Tertium ad æternum Patrem fiet, rogando
ipsum, ut quæ bona mihi desideria inspirare di-
gnatus est, ea ipso etiam opere det compleri,
obsecrando ipsum per infinitam bonitatem
suam, & concludendo omnia dicto: *Pater
noster.*

Compendium Meditationis.

De duobus Vexillis.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Christus omnes homines ad se invitat, ut salvet; diabolus omnes ad se convocat, ut æternâ illos morte conficiat.

II. PRÆLUDIUM. Videre Dominum in magna planitie prope Hierosolymam, supra Cathedram assidentem, cinctum magno bonorum hominum numero, & Diabolum in Throno igneo supra montem excelsum, prope Babylonem, circumdatum improborum ingentis exercitu.

III. PRÆLUDIUM. Gratiâ petere, & cognoscendam utriusque Ducis intentionem, & ut me sub Salvatoris Vexillum conferam, conformans vitam meam sanctissimis exemplis.

I. PUNCTUM. Christus & Lucifer, summe sibi dissimiles in omni rerum & studiorum genere, quisque ad sua signa humanum genus convocat. Ille quidem manifestè omnibus apparens, hic ob enormem suam & detestabilem turpitudinem nulli ausus manifestè sese monstrare.

II. PUNCTUM. Christus totum humanum genus

gras salvari cupit, & hunc in finem Ministros suos emittit, Dæmon per se & suos aliud non cogit, quàm ut noceat.

III. PUNCTUM. Christus invitatur ad divitiarum affectu tum reipsâ relinquendas, ad honores fugiendos, ad amplectendas humilia-
tiones, eo scilicet fine, ut obtentâ his Medijs humilitate, in omni virtutum studio proficiat. Dæmon homines ad possessionem & solutum amorem divitiarum & honoris instigat, ut superbiâ elati, in omne flagitiorum genus præcipites ruant.

Colloquium fit triplex. Petitur autem in singulis hoc à DEO beneficium, ut mereamur sub Christi Vexillo recipi. Primum ad Virginem Matrem tendit, cujus Patrocinium invocabis, dicto *Ave MARIA*. Secundum ad sanctissimam Christi humanitatem, cujus merita ut fructuosa tibi sint, in præsentis negotio, supplicabis, & dicēs: *Anima Christi*.

Tertium ad DEUM Patrem diriges, & ut exequi det, quod desiderare concessit, flagitabis, dicto *Pater Noster*.

Reflexio supra Meditationem de duobus Vexillis.

Ex hoc Sancti Ignatii discursu, vel potiùs
E c s ipsò

ipsò modò agendi, quò Christus Salvator
 ster in perducendis ad perfectionem huma-
 mentibus utitur, & quem Sanctus Ignatius
 Divino Spiritu instructus consideravit, & tam
 quam fundamentum præsentis Meditationis
 supposuit, colligere licet, quòd humilitas
 fit, quò viles esse & haberi gaudemus; quò
 opportuniùs non obtineatur, quàm frequen-
 humiliationum exercitio. Sed quemadmodum
 amor excellentiæ non est superbia, nisi sit
 modicus, cum superbia aliud nihil sit, quàm
 ordinatus propriæ Excellentiæ appetitus, quò
 ponè honoris, tanquam rei sibi debitæ am-
 tus sequi solet; ita amor humiliationis & con-
 temptum, non est humilitatis parvus,
 tunc solummodo, quando contemptum, tam
 quam rem nobis debitam amplectimur & de-
 deramus. Atque ideo veluti superbus amat
 ambit honorem, tanquam rem sibi debitam
 tristatur, cum non obtinet, quod cupit,
 quod, si obtinet, cum ingenti gaudio posside-
 re solet: Ita ex adverso, qui verè humilis
 amat, & quærit contemni, tanquam aliquo
 meritis suis debitum; & si obtinet, quod de-
 derat, fruitur hac suâ vilitate, non sine liquo-
 mentis solatio: tristatur autem, & dolet,
 non impetrat, quod tantopere in votis habet.

Ut ergo peritè humilitatem discernere no-
tes ab omni alio voluntatis erga abjectionem
affectu, studiosè motivum & objectum forma-
le affectuum tuorum explorandum tibi est.
Errum enim est, quòd contemptus & vilipen-
siones, in quantum tales sunt, amari non pos-
sunt, cum id, quod malum est, quatenus tale
est, amari sanè nequeat, sed omnes ab eo ab-
horere soleant: Hæc tamen mali ratio non
impedit, quin pro diversis considerationibus
amari possit, quod omni alioquin odiò dignum
est, & sic amor Vilipensionum ad diversos de-
terminate voluntatis habitus pertinebit, prout ex
diversis motivis procedet, quæ sunt totidem
objecta formalia diversorum habituum.

Hinc indubitatum esse debet, ipsa etiam vi-
tia hoc à nobis obtinere posse, ut viles esse, &
contemni ambiamus. Ita Hypocrisis humili-
tatem faciet, ut vitium aliquod intres in mente
eiusmodi virtutis colore obducas, ut
facile occulti defectus suspicio esse pos-
sit: Ita vanitas sub omnium pedibus te cur-
rit, ut honorem, qui tantæ submissionis
contuminationem sequi solet, acceptes: Avaritia
facile te omnibus inferiorem videri patietur,
ut publicè pro egeno, & qui tenuis admodum
census sit, habearis. Odium promptè omne
inju-

injuriarum genus recipit, cum id in inimici inferentis exitium versum iri speret.

Similis est ratio de virtutum variis generibus, ad quæ referri potest amor vilipendens contemptuum. Amare enim abiectionem quia DEO placet, ejus studiosos nos esse, vini Amoris actus est, siquidem DEUM finitè amabilem consideremus. Amare contemni, quia sic DEUS jubet, obedienter erit, si ad obligationem attendimus, quæ DEUS imperat, exequi tenemur. Velle vilipendi, ut Salvatori nostro simus similes, hanc in nobis cum vita sua conformitatem scilicet utique pro infinita bonitate sua exigentem, amorem Christi Servatoris nostri pertinet. Amplecti humiliationes, quia coelum hoc pretio mercamur, actus spei est, quæ desiderat, quærunt æternam beatitudinem. Desiderare denique contemptus, tanquam justa peccatorum nostrorum supplicia, ad justitiam vindictivam, quæ de peccatis pœnas exigit, referenda debet.

Jam verò si contemni, & vilipendi gratia tibi sit, tanquam aliquid nihilo & vilis tibi debitum, tunc enim verò propriè ad humilitatis virtutem hujusmodi affectus spectat, quæ neque DEI beneplacitum, neque ejus præceptum

neque Christi approbationem, neque cœlestis
gratitudinis præmium, neque peccatorum vin-
dictam Divinæ Justitiæ debitam, neque aliud
quodpiam nobis extrinsecum attendit, sed so-
lum ad naturæ nostræ vilitatem, quæ jure quo-
dam suo contemni & vilipendi exigit.

Ex quibus omnibus apparet, multos se hu-
miliare, quin humilitatis veræ in se virtutem
habere, eosque omnes esse hujusmodi, qui
contemni desiderant ob aliud quodvis moti-
vum, quàm illud sit, quòd contemptus vilis
creaturæ nihilo debeat. Et sanè rationi ad-
modum conforme est, ut quod debitum nobis
esse cognoscimus, eò obtentò, gaudeamus, il-
lud desideremus, ambiamus, cum delectatione
sequamur, & cum acri quodam doloris sensu
illud spoliemur; ergo aliqua virtus, ut sit, ne-
cessesse est, quæ hunc nobis amorem ingeneret,
cum omnis honestus amor ad aliquem virtutis
ordinem pertineat; & hæc sanè, si rem accurate
expendimus, alia non est quàm humilitas,
quæ amare nos facit contemptus, & omne de-
spicatum genus, tanquam rem, Justitiæ titu-
lo nobis debitam.

Et hæc illa Consideratio est, quæ tantum in
nobis efficit, ut, siquidem serió humilitatis stu-
diosi sumus, prompti ad abjectionis amplexum
simus,

simus, & contemptus non difficulter solum
 tiamur, sed læti illos & cum magna animi
 te acceptemus. Quin quòd hoc ipso argum
 to verè humilis convictum se fateri debeat,
 amandos solum esse contemptus, sed & iucun
 acceptandam omnem cuiusvis alterius boni
 rentiam, cum ingenuè agnoscat, omni se
 no penitus indignum esse: & cum ad hæc
 animum noxis inquinatum videat, ultro se
 omne ærumnarum genus, tanquam ad sup
 cium tot delictis justè debitum condemnat.

Porrò, sicut superbus averfatur illos, qui
 norem, quem quærit, & sperat, non deserunt
 quique aliquo illum contemptu affecerunt,
 verè humilis horret quodammodo non solum
 los, qui laudibus invitum onerant, sed etiam
 qui parcius ipsum, quàm vellet, negligunt.

Unde consequens est, rem esse rarissimam
 riam humilitatem, & idcirco thesaurum huma
 næ mentis inexplicabilem. Eius enim bene
 ficio, omne à nobis Divinæ Gratix impedi
 mentum tollitur, & aptus fit animus, ad reci
 piendos plenis influxibus Divinos favores,
 infinita bonitas communicare creaturis suis de
 siderat. Perpende igitur quàm meritò S. Ignatius
 tuis hanc nobis virtutem, tanquam pretiosum
 perfectionis Christianæ instrumentum propo
 nat.

... quo Christus Servator noster, ad recipien-
... animum quoque de caelitus Divinae manus benedictiones, & ad
... argum... Coelestium donorum genus nos dispo-
... debeat... clementissimè laborat.

& juv... Pende itidem, quàm æquum fuerit, ut
... us bonam singulari studio hanc vobis virtutem Di-
... mini se... hic Magister commendaret, ut, velut
... hac ma... aliarum quodammodo oblitus, omnem
... uitro se... tam suam in hanc nobis persuadendam con-
... ad sup... erit, quæ tanquam Mater est cæterarum
... emnat... um, & generosam illam simul ac amabi-
... os, qui... animi tranquillitatem parit, quâ nunquam
... deferunt... non gaudet humilis, à nullo unquam cum ali-
... erunt, ... a animi acerbitate alienus. Quid enim? si
... n solùm... temnis & affligis humilem, tantùm abest, ut
... sed etiam... achum ipsi moveas, ut exultare potius il-
... igunt... ubeat, tanquam illo demum obtento, quod
... ssimam... dem meritis suis debitum esse agnoscebat; &
... um hunc... consequens tanquam benefactorem te suum
... nim bene... mpletetur & amabit; tantùm ab omni vin-
... e impedi... us iræ motu alienus est. Quòd si eundem
... s, ad rec... vorabis, agrè quidem ille hoc obsequium
... ores, qui... tum admissurus est, sed nullo tamen animus
... is suis de... versionis tumultu, nulla acerbitate affligetur,
... S. Igar... re quòd bonam & Sanctam tuam volunta-
... retiolum... tem consideret, sive tuam voluntatem facillè suæ
... a propo... ferat, neque recuset, aliquid sibi adver-
... sum

sum pati, ut tibi bene fit; sive, quòd se Divina Providentiæ plenissimè committat, qui sui venerationem nunc permittit: sive denique quia natura suis laudibus non repugnat, & gratiæ Divinæ motus nihil animo acerbè infundunt.

XV. ANNOTATIO.

Considerandos priùs esse tres modum
Humilitatis, quàm Meditatio de tribus
Classibus fiat.

Verum est, quòd Sanctus Ignatius, &c.
*Pro Meditatione de tribus modis
Humilitatis.*

Cùm hæc sit mens Sancti Ignatij, ut in
Christi signis militantes verâ animum Humi-
tate exornemus, idcirco vult, ut toto hujus
tempore, & consideremus, & mente idem
dem repetamus, tres hosce Humilitatis
dos, ut cùm intellexerimus, quodnam inter
discrimen sit, uni tandem, in quo sincera
militatis virtus versatur, Christi Salvatoris
emplum secuti, nos applicemus, neque com-
ti studeamus esse sola quadam & fallaci Humi-
litis imagine.